

## HỒI 93

## Nàng Tền Loan Loan

K

hầu Trọng thúc ngựa đi bên cạnh Từ Tử Lăng, nói: “Nàng ta vẫn chưa tỉnh lại, cứ hôn mê bất tỉnh, không uống giọt nước nào như vậy, chỉ e vài ngày nữa là sẽ ngọc nát hương tan”.

Từ Tử Lăng quay đầu lại nhìn chiếc xe lừa được lắp thêm tấm bạt che nắng dành riêng cho hoàng y nữ tử, đột nhiên mỉm cười, chậm rãi nói: “Trọng thiếu gia người có phát hiện ra rằng nhịp thở và mạch đập của nàng ta lúc nào cũng thủy chung như nhất hay không, theo ta thấy thì đây chính là một loại Quy Tức công thượng thừa, ta dám khẳng định nàng ta chính là truyền nhân của Âm Quý Phái sẽ quyết đấu với Sư Phi Huyền trong trận chiến sắp tới”.

Khấu Trọng phiến não nói: “Tối qua nếu chúng ta cứ để nàng ta bị lũ ác lang đó cắn xé thì có phải biết được sự thật rồi không, nhưng lại sợ một khắc sai lầm thành thiên cổ hận, hại đi tính mạng người ta chỉ vì chúng ta quá nghi thần nghi quỷ thì thật là không nên”.

Bốn bề tuy là nơi hoang sơn dã lĩnh, song sương mờ che phủ, rừng xanh núi biếc, cảnh đẹp như thơ như họa, chỉ là cả hai gã đều đang có gánh nặng tinh thần đè nén, không có tâm trạng nào để thưởng thức.

Khấu Trọng nói tiếp: “Giả như nàng ta chính là yêu nữ Âm Quý Phái, vậy thì dứt khoát liền thủ với Khúc Ngạo tìm chúng ta tiết hận là được rồi, đâu cần phải giả thần giả quỷ tốn công như vậy làm gì?”.

Từ Tử Lăng nghiêm mặt nói: “Dường như người đang bị vẻ đẹp của nàng ta chinh phục rồi đó, bằng không tại sao cứ biện hộ cho nàng mãi như vậy. Đừng quên rằng thế sự luôn nằm ngoài dự tính của con người. Tử như nàng ta có thể dụ chúng ta giải huyết, rồi thừa cơ dùng tà công hút hết công lực, hoặc là để điều tra pháp môn luyện công đặc dị của chúng ta để tăng cường công lực của bản thân, đánh bại Sư Phi Huyền, những khả năng này liệu có thể có hay không?”.

Khấu Trọng lẩm bẩm: “Ta làm sao dễ dàng bị mê hoặc hay chinh phục như vậy chứ? Có điều bốn tên tiểu tử bọn Đoạn Ngọc Thành từ khi nhìn thấy nàng ta liền trở nên tiêu hồn lạc phách, ngơ ngơ ngẩn ngẩn, đây mới là điều mà ta lo lắng!”.

Từ Tử Lăng dứt khoát nói: “Nàng ta đã tìm đến tận cửa rồi, muốn trốn cũng trốn không xong, chúng ta chỉ có cách là theo đến cùng mà thôi, để xem ngoại trừ hôn mê bất tỉnh ra thì nàng ta còn pháp bảo gì nữa”.

Khấu Trọng ngạc nhiên nói: “Hình như ngươi đã nhận định nàng ta là yêu nữ rồi thì phải, nếu như sau này chứng thực được nàng ta chỉ là một nữ tử đáng thương bị Khúc Ngạo dùng thủ pháp kỳ dị phong bế huyết đạo, thì không phải là chuyện đáng buồn cười lắm sao?”.

Từ Tử Lăng nhéo miệng nở một nụ cười tràn đầy tự tin, chậm rãi nói: “Cuộc đấu này chính là tỷ đấu lòng nhẫn nại và lòng tin, chỉ cần bức được nàng ta lộ ra nguyên hình, là chúng ta thắng rồi, ngươi hiểu không?”.

Khấu Trọng gật đầu: “Cảm giác của ngươi chắc không sai đâu. Chúng ta cứ theo đến cùng đi! Ta không tin nàng ta có thể giả vờ ngủ mãi như vậy được! Hà... ta thà đối diện với Khúc Ngạo còn hơn là phải mang cái món hàng phiền phức này!”.

oOo

Quá buổi hoàng hôn, bọn gã đã đi thêm được hơn mười dặm đường, vừa đi vừa quan sát hai bên, tìm chỗ hạ trại nghỉ ngơi. Lúc này Bách Trọng Hiệp chỉ còn cách chừng sáu bảy dặm lộ trình, nhưng do hai gã muốn tránh không đi qua chiến trường đêm qua, nên đã đi đường vòng làm lộ trình tăng thêm bảy, tám dặm nữa vì vậy vô luận thế nào, bọn gã cũng không thể tới được Bách Trọng Hiệp trước khi trời tối, hai gã cũng không muốn mạo hiểm đi trong đêm, nên đã cố ý chậm lại.

Lộ tuyến mà hai gã chọn đa phần đều là vùng sơn dã, khung cảnh hoang lương, cỏ bụi mọc đầy, không thấy bóng dáng của sự sống con người. Cuối cùng bọn gã cũng quyết định nghỉ lại ở một khoảng đất trống bằng phẳng.

Đoạn Ngọc Thành và Bao Chí Hạ đưa hoàng y nữ tử vào lều xong, thần thờ bước ra, trầm mặc không nói gì. Thạch Giới và Ma Quý lại mượn cớ đến ngắm nàng ta, cả bốn người

đều thất thần ngơ ngẩn như kẻ mất hồn, khiến cho Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều lo lắng trong lòng. Hai gã đã nhiều lần cảnh cáo nhắc nhở bốn tên thuộc hạ, song chẳng những chúng không tin, mà còn căn bản không hề nghe lọt vào tai.

Khấu Trọng kéo Từ Tử Lăng ra một bên nói: “Bây giờ hoàn cảnh của chúng ta thật là tiến thoái lưỡng nan, giả như nữ nhân này thật sự là bảo bối mà hai bên đang tranh đoạt, chỉ cần một bên bố trí mai phục ở Bách Trượng Hiệp là chuyến hàng này của chúng ta coi như tuyên cáo sụp đổ, tính mạng của bọn Đoạn Ngọc Thành bốn người cũng khó mà giữ được”.

Gã ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: “Nếu đêm nay chúng ta đến Bách Trượng Hiệp dò đường, chẳng may có người đến cướp nàng ta đi, chẳng những không thể giữ nổi người, mà bọn Đoạn Ngọc Thành chắc chắn sẽ liều mạng với địch nhân vì... hừm, không biết vì cái gì nữa... hà... người thấy chúng ta phải làm sao mới tốt đây?”.

Từ Tử Lăng nói: “Nhất động chi bằng nhất tĩnh, đêm nay chúng ta cứ thủ ở đây, sáng sớm mai đến Bách Trượng Hiệp rồi tính sau! Hà... có con đường nào khác qua Bách Trượng Hiệp không nhỉ?”.

Khấu Trọng nói: “Đương nhiên là có rồi, nhưng phải tốn thêm mười ngày đường, lúc đó thì Hòa Thị Bích đã bị người ta cướp đi rồi cũng không chừng”.

Từ Tử Lăng lâu bầu nói: “Có Dương Công Bảo Khố rồi vậy mà vẫn còn nghĩ đến Hòa Thị Bích, người trở nên tham lam từ bao giờ vậy?”.

Khấu Trọng cười xòa nói: “Lăng thiếu gia bớt giận, ta chỉ lấy một ví dụ sinh động thôi mà! Lẽ nào nói đùa cũng không được nữa ư?”.

Từ Tử Lăng đang định mở miệng nói gã thì chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên đằng xa. Lẽ nào vừa nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đã đến rồi? Nếu là Khúc Ngạo đích thân xuất trận, hai gã sẽ phải ứng phó thế nào?

oOo

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đứng sánh vai chờ đợi địch nhân xuất hiện. Bọn Đoạn Ngọc Thành thì bận bịu thắt lừa vào xe, sau đó đặt hoàng ỹ nữ lên chiếc xe có màn che dành riêng cho nàng.

Dưới ánh trăng vàng vạc, mười ba kỵ sĩ dần dần tiến đến gần chỗ bọn gã hạ trại, đi dọc theo lộ tuyến mà hai gã đã đi qua, hiển nhiên là theo dấu vết xe lừa để lại mà tìm tới. Mười ba kỵ sĩ kia hiển nhiên đã nhìn thấy bọn gã, từ từ kim cương đi chậm lại.

Người đi đầu là một trung niên râu rậm cao lớn vận hắc y, bên ngoài khoác hồng bào. Điều làm hai gã ấn tượng nhất chính là gương mặt rỗ chằng rỗ chịt của y, nhưng trên đó lại là đôi mắt sáng ngời như hai ngọn đèn nhỏ, làm cả người y như tán phát ra một thứ mị lực của loài dã thú, vừa đáng sợ lại vừa hấp dẫn phi thường. Những người sau lưng y đều vận kinh trang đen tuyền, cao gầy béo lùn bất nhất, song người nào người nấy đều tinh hãn dũng mãnh, oai phong phi thường.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai Từ Tử Lăng nói: “Trang chủ của Độc Bá Sơn Trang đến rồi!”.

Từ Tử Lăng gật đầu nói: “Nói lại thì đêm qua chúng ta với bọn họ cũng có thể coi là chiến hữu, có thể không động thủ thì tốt nhất không nên động thủ”.

Lúc này đám người của Độc Bá Sơn Trang đã dừng lại cách bọn gã chừng mười trượng, nhất tề tung mình xuống ngựa, độc tác mau lẹ tấn tốc phi thường. Trung niên nhân dẫn đầu kia tách khỏi hàng ngũ, bước đến trước mặt hai gã, ôm quyền nói: “Tại hạ là trang chủ Độc Bá Sơn Trang, Phương Trạch Thao, không biết hai vị đây có phải là Khấu huynh và Từ huynh gần đây danh chấn thiên hạ hay không?”.

Hai gã thấy y thái độ khách khí, lấy làm hảo cảm. Khấu Trọng liền hoàn lễ lại đáp: “Phương trang chủ quá khen rồi, bọn tại hạ chỉ là hai tên tiểu tử bị người ta đuổi cho chạy thực mạng từ đông sang tây mà thôi”.

Phương Trạch Thao cười ha hả nói: “Đắc chí mà bất kiêu mới đúng là bậc anh hùng chân chính, hai vị nào có thể trảm sát Nhậm Thiếu Danh giữa vòng vây của thiên quân vạn mã rồi lại ung dung thoát thân, đâu thể là hạng vong mệnh chi đồ được?”.

Từ Tử Lăng mỉm cười nói: “Phương trang chủ chớ nên quá khen bọn tại hạ như thế, không biết lần này đại giá quang lâm, có phải là vì hoàng y nữ tử mà hai chúng tôi mới cứu về tối hôm qua không?”.

Song mục Phương Trạch Thao lộ ra thần sắc quan tâm tha thiết, khiêm tốn lễ mạo nói: “Ôn cứu viện tối qua của hai vị, Phương Trạch Thao này tuyệt đối không quên! Không biết hiện giờ Loan Loan tiểu thư đang ở nơi nào?”.

Khấu Trọng thở phào một tiếng nói: "Thì ra nàng ta tên là Loan Loan, thứ cho Khấu mạo muội, không hiểu nàng và trang chủ có quan hệ thế nào?".

Phương Trạch Thao quay đầu lại nói với mười hai thủ hạ đi theo: "Các người chia ra cảnh giới, không được lơ là!".

Thủ hạ Độc Bá Sơn Trang lập tức lĩnh mệnh tản ra bốn phía, lúc này Phương Trạch Thao mới thân thiết nói: "Chúng ta vừa đi vừa nói được không?".

Hai gã đều cảm thấy vừa rồi mình nghi thần nghi quỷ thật đáng buồn cười, khẽ gật đầu dẫn y đến chỗ chiếc xe lừa mà Loan Loan đang nằm. Phương Trạch Thao nói: "Thân thể của Loan Loan thật vô cùng đáng thương, khi Phương mỗ gặp nàng, mã đội của nhà nàng đang bị lũ phỉ đồ tấn công, người nhà nàng đã chết hết, may mà Phương mỗ đến kịp, tận sát hết lũ tặc đồ, cứu nàng hồi trang".

Khấu Trọng nói: "Thứ cho tiểu tử kiến thức nông cạn. Chỉ cần nhìn trận thế đối địch của quý trang đêm qua đã biết tuyệt đối không thể là hạng vô danh trên giang hồ, nhưng tại sao chúng tôi lại chưa từng nghe qua đại danh của quý trang vậy?".

Phương Trạch Thao đáp: "Đây có lẽ là do bản trang mới được kiến lập. Kỳ thực Phương mỗ vốn là Tùy tướng, sau khi Vũ Văn Hóa Cập giết chết hôn quân, thì liền chiếm luôn Cảnh Lăng, nhưng ta lại không muốn vạch đất xưng vương giống những người khác, thế nên đã cùng với những huynh đệ đi theo mình nhiều năm nay xây dựng Độc Bá Sơn Trang, một mặt có thể phòng ngừa lũ đạo tặc, một mặt có thể đợi chờ minh chủ xuất hiện, quy thuận dưới trướng, tránh để Cảnh Lăng phải chịu cảnh binh đao loạn lạc".

Hai gã khẽ gật đầu tỏ vẻ hiểu ý. Từ Tử Lăng nói: "Có điều hai chữ Độc Bá này có vẻ hơi bá đạo, trang chủ không sợ người khác hiểu lầm ư?".

Phương Trạch Thao cười cười nói: "Không chọn cái tên bá đạo một chút, làm sao có thể trấn áp được lũ tặc đồ, hiện giờ loạn binh kết thành thế lực, đông tới hàng trăm, bọn chúng đi khắp nơi để cướp bóc và chiêu nạp thêm lũ lưu manh để tăng cường thế lực. Trong đó bốn bọn Hương, Phòng, Mao, Tào là hung ác và lớn mạnh nhất!Ồ! Loan Loan!".

Ba người lúc này đã bước tới trước cỗ xe đặc biệt dành riêng cho Loan Loan, Phương Trạch Thao vừa thấy mỹ nữ tuyệt thế nằm trên tấm nệm cỏ, lập tức bỏ mặc hai gã chạy đến bên cạnh, run run giọng nói: "Nàng bị sao vậy?".

Hai gã lúc này không còn chút hoài nghi nào nữa, bước đến bên cạnh y, giải thích tình hình của nàng. Phương Trạch Thao nâng niu đưa hai ngón tay đặt lên uyển mạch của nàng,

mồ hôi không ngừng túa ra trên trán, một hồi sau thì chán nản nói: “Đây là thủ pháp phong huyết gì vậy, kinh mạch của nàng vẫn hết sức thông suốt, không hề bị trở ngại, nhưng cũng không thể nào ngưng tụ được hơi thở, giống như bệnh nhân bị suy nhược lâu ngày vậy”.

Từ suy đoán này của y, hai gã có thể nhận ra Phương Trạch Thao này là một đại hành gia nội gia khí công, có thể xếp vào hàng nhất lưu cao thủ, chẳng trách mà y dám chiếm cứ Cảnh Lăng để xưng bá. Từ Tử Lăng rất có hảo cảm với người này, mỉm cười nói: “Phương trang chủ đối với thủ pháp phong huyết của Khúc Ngạo có hiểu biết gì chăng? Thủ pháp quái dị như thế này quả thực chúng tôi chưa từng nghĩ tới, có lẽ là Khúc Ngạo đích thân hạ thủ chăng?”.

Cho đến lúc này, hai gã vẫn chưa rõ tại sao lại có trận chiến của tối hôm qua. Phương Trạch Thao lắc đầu nói: “Tuyệt đối không thể do Khúc Ngạo hạ thủ, bởi vì y còn chưa đặt chân đến Trung nguyên, chỉ có ba đồ đệ của y là Trường Thúc Mưu, Hoa Linh Tử và Canh Ca Hô Nhi tới đây mà thôi. Khả năng lớn nhất là do Trường Thúc Mưu hạ thủ, nghe đồn người này đã được tám thành chân truyền của Khúc Ngạo, tam đại tuyệt kỹ của họ Khúc cũng chỉ có mình y có thể học được toàn bộ”.

Khấu Trọng lẩm bẩm đọc lại cái tên Trường Thúc Mưu mấy lượt, mắt hồ sáng rực hàn quang nói: “Loan Loan tiểu thư sao lại bị bọn chúng trói lên cột vậy?”.

Phương Trạch Thao liếc nhìn Loan Loan với ánh mắt quan tâm tha thiết, thở dài một tiếng nói: “Đây có thể nói là họa từ trên trời rơi xuống, nửa tháng trước, ta chợt nhận được thư của Nhậm Thiếu Danh, bắt ta phải gia nhập Thiết Ky Hội. Ta đương nhiên kiên quyết cự tuyệt, còn gia tăng phòng bị, sợ rằng y sẽ tấn công. Hai năm nay chúng ta không ngày nào là không chuẩn bị ứng chiến với bất kỳ thế lực nào, lại được bách tính trong thành ủng hộ, nói thì có vẻ khoa trương, nhưng dù là Nhậm Thiếu Danh có toàn lực tấn công, thế nào chúng ta cũng có thể chống đỡ được một năm, hai năm”.

Khấu Trọng gật đầu nói: “Nhậm Thiếu Danh đương nhiên không dám chọc đến Đỗ Phục Uy và Bồ Công Hựu, nếu như hắn đoạt được Cảnh Lăng, tất sẽ có thể xây dựng được cứ điểm Bắc tiến ở phía Bắc Trường Giang, thế nên tự nhiên là rất xem trọng nơi này”.

Phương Trạch Thao ngạc nhiên thốt: “Không ngờ Khấu huynh lại hiểu rõ chuyện này đến vậy!”.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: “Nhậm Thiếu Danh đã chết, Thiết Ky Hội thì chia năm xẻ bảy, đám người Trường Thúc Mưu trở thành cô quân, tại sao lại đến gây sự với các vị?”.

Phương Trạch Thao cười khổ nói: “Chuyện này thì cả ta cũng nghĩ không thông, ba ngày trước, đột nhiên có người nửa đêm xông vào bản trang, người này thân thủ cao minh phi thường, chẳng những đã thương hơn mười người, còn bắt cóc Loan Loan đi. Ôi! Nói thực lòng, Loan Loan chính là mệnh căn của Phương mỗ này. Ta không phải chưa từng thấy mỹ nữ, nhưng không hiểu sao vừa nhìn thấy nàng thì đã yêu mến sâu sắc, chỉ biết rằng nếu mất đi nàng, bất cứ chuyện gì trên đời này cũng chẳng còn chút ý nghĩa gì nữa. Trường Thúc Mưu chính là đã nắm được yếu điểm này của ta, khiến ta hoàn toàn mất đi lý trí...”.

Bọn Đoạn Ngọc Thành, Bao Chí Hạ, Thạch Giới, Ma Quý đứng xung quanh đó đều khe khẽ gật đầu biểu thị đồng cảm. Bất kỳ người nào nhìn thấy một mỹ nữ như vậy, không sinh lòng luyến ái mới là chuyện lạ.

Phương Trạch Thao tiếp tục nói: “Ba ngày trước ta có nhận được thư của Trường Thúc Mưu, nói Loan Loan đã rơi vào tay y, hẹn ta quyết chiến sinh tử ở Bách Trượng Hiệp để quyết định xem Loan Loan sẽ thuộc về ai. Hừ, đây là chuyện khó quyết định nhất trong đời của ta, biết rõ là kế diệu hổ ly sơn của đối phương, nhưng giữa trăm ngàn bá tánh ở Cảnh Lăng và Loan Loan, ta phải chọn ai bỏ ai đây?”.

Bọn Khấu Trọng đều nhìn y với vẻ đồng tình và thông cảm. Phương Trạch Thao thở dài nói tiếp: “Cuối cùng ta quyết định án binh bất động, thủ ở Cảnh Lăng, giữa công và tư, ít nhất ta vẫn biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm”.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau ngạc nhiên, nếu đã như vậy, tại sao còn có trận chiến tối hôm qua? Phương Trạch Thao lại cười khổ nói: “Chẳng trách hai vị cảm thấy khó hiểu, tất cả đều vì một mảnh tướng dưới trướng của ta, cũng là thân đệ đệ của ta, Phương Trạch Lưu đã lên dẫn binh đi giải cứu Loan Loan, đến giờ ta mới biết thì ra y cũng thâm luyến ái nàng. Đêm qua y đã bất hạnh chiến tử sa trường. Sau khi nghe thuộc hạ trở về báo rằng hai vị đã cứu thoát Loan Loan, ta liền không thể tự kiềm chế, rời thành đuổi theo, cuối cùng đã tìm được hai vị”.

Từ Tử Lăng thầm than hồng nhan họa thủy, nhìn y hỏi: “Phương trang chủ đã lấy Loan Loan tiểu thư làm vợ?”.

Phương Trạch Thao buồn bã lắc đầu: “Đây là câu nói mà mỗi lần gặp nàng ta đều muốn nói ra, nhưng lần nào cũng đều không dám mở miệng, sợ rằng nàng sẽ cự tuyệt, thậm chí là phất áo bỏ đi. Nàng không thích nói chuyện, chỉ thích cô độc một mình, tính cách khó đoán, nhưng không hiểu sao lòng ái mộ của ta với nàng cứ mỗi ngày một tăng lên gấp bội”.

Chúng nhân đều trầm mặc không nói gì. Nhìn vu vật tuyệt thế nằm thềm thiếp như đang say ngủ trước mắt, ai nấy đều thầm tưởng tượng ra hình ảnh tuyệt mỹ lúc nàng nhoẻn miệng cười hay cất giọng thổ thê oanh vàng. Chính vào lúc này, một luồng khí kinh cương mãnh từ trên cao ép xuống, phá nát tấm bạt che trên đầu Loan Loan.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>